

ВЪЛК, КУЧЕ И КОТАРАК

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Един селянин имал старо куче. То не можело да пази ни къщата, ни стадото, затова стопанинът му го изгонил. Ходело кучето по полето. Хранело се с мишки и каквото му попадне.

Една нощ го срещнал вълкът и го попитал:

— Къде отиваш, приятелю?

— Когато бях младо, пазех къщата и стадото. Като остарях, господарят ме изпъди.

— Не бой се! — рекъл Вълчо. — Искаш ли да похапнеш?

— Искам.

— Хайде с мен! Аз ще те нахраня.

Тръгнали. Вървели, вървели... Вълчо съгледал овце. Рекъл на кучето:

— Я иди виж какво пасе там насреца!

Отишло кучето, видяло, върнало се и рекло:

— Овце пасат насреца.

— Пустите опустели! Ще ни се набият зъбите с вълна и не можем се наяде. Гладни ще останем. Да вървим по-нататък!

Вървели, що вървели, Кумчо Вълчо съгледал гъски. Рекъл на кучето:

— Иди виж какво пасе там пред нас!

Отишло кучето, погледнало, върнало се и рекло:

— Гъски.

— Пустите опустели! Ще ни се набият зъбите с перушина и не можем се наяде. Да вървим по-нататък!

Вървели по-нататък. Вълчо съгледал кон и рекъл на кучето:

— Иди виж какво пасе там пред нас!

Отишло кучето, върнало се и рекло:

— Кон.

— Ето ти сладко ядене — казал Вълчо.

Упътили се към коня. Вълчо почнал да рови и да гризе земята, за да се разлюти. После рекъл на кучето:

— Гледай: трепери ли ми опашката?

Погледнало кучето.

— Трепери!

— А сега виж на кръв ли гледат очите ми!

— На кръв — отговорило кучето.

Вълчо се хвърлил върху коня, съборил го и го разкъсал. Почнали да го ядат с кучето.

Младият Вълчо лапал, лапал — наял се бързо, а кучето гризало, гризало, но почти нищо не изяло. Надошли други кучета и го прогонили.

Тръгнало пак кучето. Гледа — насреща му котарак, такъв като него — ходи по полето, лови мишки.

— Здравей, Котаранчо! Къде си тръгнал?

— Където ми видят очите. Когато бях млад, ловях мишки в дома на господаря. Като остарях, изпъди ме господарят и сега се скитам по полето.

Кучето го утешило:

— Не бой се, братко! Аз ще те нахраня.

Кучето рекло да постъпи като Вълча.

Тръгнали двамата.

Кучето съгледало овце и рекло на котарака:

— Тичай, братко, да видиш какво пасе там!

Котаракът се затекъл, видял, върнал се и казал:

— Овце.

— Пуси да опустеят! — рекло кучето. — Ще ни се набият зъбите с вълна и не можем се наяде. Да вървим по-нататък!

Вървели, що вървели, кучето съгледало гъски и рекло на котарака:

— Иди, братко, да видиш какво пасе там насреща!

Затирил се котаракът, върнал се и рекъл:

— Гъски.

— Пуси опустели! — казало кучето. — Ще ни се набият зъбите с перушина и няма да се наядем.

Тръгнали по-нататък.

Вървели, вървели, кучето съгледало кон и сбутало котарака:

— Иди, братко, да видиш какво пасе там!

Припнал котаракът, разбрал, върнал се и рекъл:

— Кон.

— Ето ти сладко ядене за нас! — казало кучето.

Кучето загризало земята, за да се разлюти, и попитало котарака:

— Гледай, братко, трепери ли ми от яд опашката?

— Не — отговорил котаракът, — не трепери.

Кучето пак почнало да хруска пръст, за да се разлюти повече, и пак попитало:

— А сега трепери ли? Хайде, кажи, че трепери!

Погледнал котаракът и рекъл:

— Почна малко да трепери.

— Така ще затрепери и конят, Котаранчо!

Кучето пак загризало пръст със зъби и попитало котарака:

— Гледат ли ми на кръв очите?

— Не.

— Лъжеш! Кажи: на кръв гледат!

— Добре: на кръв гледат — рекъл котаракът.

Разярило се кучето и се хвърлило върху коня. Но конят го ритнал по главата. То се търкулнало и изблещило очи. Котаракът се приближил до него, погледнал го и рекъл:

— Ех, братленце, сега наистина на кръв ти гледат очите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.